

Bambuso Sonore

zin was het een toeristenpubliek, veel ouders kwamen absoluut voor het eerst in contact met hedendaagse muziek. Veel kinderen waren spontaan gefascineerd door de elektronische manipulaties van de celloklank. Het is vooral bij de volwassenen dat ik tekens van afkeuring bespeurd heb.

Deforce raakt hier een gevoelig thema aan. Het is bekend dat de hedendaagse kunst in het algemeen en de hedendaagse muziek in het bijzonder zich niet graag beperkt tot de bestaande iconografieën. Voor Deforce houdt dat een opdracht in: 'De hedendaagse kunst

stelt zich altijd enigmatisch op, ze zet aan tot het zoeken naar nieuwe mogelijkheden. We moeten die prikkel ter harte nemen. Daarom vind ik het ook niet zo belangrijk of men mijn concerten goedkeurt of afkeurt. Het is belangrijk om een bepaalde prikkel te geven, een prikkel die wellicht in een later stadium opnieuw boven water komt en dan misschien met iets concreters verbonden wordt.'

Klinkt de benadering van Arne Deforce te ambitieus? Neen, in werkelijkheid sluit ze perfect aan bij de beginselverklaring van de eerste editie van *Oorsmeer*: 'Oorsmeer is geen evi-

dent programma. Hoe moet een concert voor kinderen er immers aan toe gaan? Moet het altijd Mozart, Telemann of Haydn zijn? Of is Samson het enige wat jonge oren nog kunnen horen? Eén ding is zeker, tijdens *Oorsmeer* word je verrast, door geluiden die je niet verwacht en misschien ook door geluiden die je wel verwacht (...) *Oorsmeer* is een project voor jonge bezitters van nieuwsgierige oren.' Voor minder moet men het zeker niet doen.

Didier Wijnants